

Preot Adrian Lucian SCĂRLĂTESCU¹

JURNALUL SOLDATULUI DE LA BUIEȘTI – IALOMIȚA



Soldatul Constantin Petrescu

Parohia Buiești – Ialomița, este în posesia unei copii tip xerox a *Jurnalului soldatului de la Buiești – Ialomița*, Constantin Petrescu (1916-1958), participant la cel de-Al Doilea Război Mondial². Soția sa a ținut prea mult la caietul dânsului și nu a putut să ni-l lase definitiv pentru a fi expus vizitatorilor *Așezământului cultural-religios „Sfântul Calinic” înființat în 1998*, la Buiești – Ialomița³, dar l-a donat Muzeului Militar Național „Regele Ferdinand I”, la București⁴.

Soldatul Constantin Petrescu a mers la școala din satul natal. Dascălii pe care i-a avut i-au sădit în suflet dragostea de carte, făcându-l să-i placă mult a citi. Această înclinație culturală precum și dorul de casă și dorința de confesiune sădită de Dumnezeu în sufletul fiecăruia l-au făcut pe tânărul Constantin să poarte cu sine un caiet, în care să noteze anumite gânduri, stări, sentimente și întâmplări de-ale lui și de-ale altora, din timpul războiului.

Acest caiet, cu dimensiunile de 13 cm/17 cm, a fost scris cu creionul și cu cerneală, în culorile negru și albastru. Jurnalul a fost numerotat de autor după foi și nu după

pagini. Astfel avem astăzi un document de 30 de foi (deci 60 de pagini), din care nu s-au mai păstrat foile 15 și 16. Acestea din urmă au fost chiar la mijloc și s-au putut rupe/scoate ușor din caietul legat la mijloc cu două clame metalice. Probabil aceste foi s-au desprins accidental sau au fost rupte de autor fie pentru că n-a vrut să păstreze ce a scris pe ele, fie pentru a avea hârtie să scrie vreo scrisoare.

Parcursul rândurilor acestui jurnal este asemănătoare cu citirea unui roman modern, deoarece autorul nu respectă o anumită cronologie. Nu de puține ori, soldatul a revenit și a completat rânduri vechi cu impresii noi. Se observă că în unele locuri ceea ce a fost scris cu creionul a fost șters pentru a se scrie din nou cu cerneală. De multe ori este nevoie de lupă pentru a se descifra scrisul. De aceea s-a găsit soluția transcrierii acestui document, transcriere care, împreună cu copia xerox a documentului se află acum la Așezământul „Sf. Calinic” din Buiești, sub fotografia soldatului autor.

Autorul a scris, date fiind condițiile de stres din război, în toate direcțiile. În transcriere s-a încercat o respectare a așezării în pagină făcută de soldat, atât pe cât a fost posibil.

Într-o relatare din 26 septembrie 1941⁵, Constantin Petrescu scria: „Mă aflu într-o groapă, ca-n mormânt, săpată de mine, plângând ca un copil micuț și nevinovat, [la] care a întârziat mama lui să vină la timp. Plângeam, căci mă gândeam că această groapă poate să-mi fie mormântul meu după cum aveam prin jurul meu. Între pereții acestei gropi, priveam cum moartea vâjâia pe sus și cum ploaia de gloanțe se abătea peste noi. Afară, prin jurul gropii, se spargeau obuze grele aruncând schije îngrozitoare, împrăștiind moarte. Aveam mitraliera afară și aveam ordin, dacă vin tancuri, să o băgăm înăuntru. Deodată aud un zgomot puternic și un turuit. Veneau 2 tancuri rusești peste noi. Am uitat de mitr[alieră] și m-am ghemuit lângă servantul care era cu mine. Eram cu amplasamentul făcut pe marginea unui drum, așa că tancurile se putea să dea peste noi. Ne-am făcut semnul crucii și am stat ghemuiți. Au trecut pe lângă noi”.

O altă impresie din război a fost descrisă astfel: „Era o seară în luna lui octombrie, 15.X.1941. De pe la ora patru începuse inamicul să ne supere aruncând brandurile peste noi, care parte din ele nu explodau. Și nu ne-a[u] lăsat în pace până la ora 10-11. Nu mai spun că începuse și din depărtare cu tunuri grele. Începusem să ne îngrijorăm, căci de la ora 2, ne spusese domnul comandant, că ne deplasăm pe altă linie, mai principală dar mai periculoasă. Venise ordin să între trei batalioane de mitr[alieri] pe linia I ca bază de foc, având misiunea să atacăm un regiment r[us] și să-l scoatem din poziție. Așa că mai toți camarazii mei erau triști așteptând moartea îngrozitor. Dar n-am mai spus că inamicul parcă simțise și nu ne slăbea deloc. Nu puteai nici să ridici capul de la pământ.

Trăgeau mereu. Mă gândeam continuu ce o să se întâmple și care am mai rămâne din noi. În timpul gândirii mele vine un camarad și-mi spune că s-a amânat schimbarea poziției pentru mâine seară din cauza bombardării. Această veste m-a bucurat foarte mult și am adormit fără să știu. Dimineață, când mă deștept din somn și privesc, un soare frumos se ridicase și mă gândeam rugându-mă lui Dumnezeu să fie și situația așa ca soarele de pe cer. Și așa a fost, căci inamicul s-a aruncat în mare cu tot materialul de război, neputând să mai sufere debandarea care exista între ei”.

Soldatul Constantin a luptat la Odessa, la Cotul Donului, cu rușii, apoi cu nemții la București (Otopeni și Băneasa) și împotriva ungurilor și a nemților în Ardeal și în Ungaria, unde a fost rănit.

Clipele grele prin care a trecut l-au făcut să-și dorească o viață lipsită de zgometele și amenințările războiului: „Nu pot să uit; văd mereu bordeiul bunicilor mei, gârboviți de atâția ani, care acum nu mai sunt. A [i]eșit lumea modernă dar nu bagă de seamă că nu durează mult. Ce bine era odată cu bătrânii noștri care nu cunoșteau ce-i durerea sau suspinul și nici nu doreau mai mult decât ce le dădea Dumnezeu. Dar astăzi, ce să spunem? Eu care scriu mă aflu într-o groapă ca într-un mormânt, cu puțin așternut de pa[i]e, atâta ce-a rămas din cât am. Iar alții sunt în saloanele orașelor, beți de șampanie și cu buzunarele pline. Dar Dumnezeu știe de toți și rabdă, nu se mai supără pe mine. Să vedem dacă se-ntâmplă lucrurile invers; ce o să mărturisească ei sau cum o să ridice ochii în sus știind cum a trăit? Mă gândesc ce bine ar fi să se reîntoarcă vremile [i]napoi să am un bordei de pa[i]e să [i] nlocuiesc pe buncii mei și să nu cunosc atâtea ca astăzi”.

Sunt trecute în jurnal tot felul de liste, cu localități sau cu obiecte, care-și așteaptă interpretările din partea istoricilor militari. Poveștile soldatului de la Buiești dezvăluie trăirile omului de pe front care nu concordă deloc cu imaginea pe care ne-am făcut-o din istoria învățată la școală influențată

de ideologia comunist-patriotardă.

Constantin Petrescu a avut patru copii (doi băieți și două fete), dar nu cu „fetița” pe care a iubit-o atât de mult și căreia îi scria disperat de pe front, ci cu Georgeta din Albești, pe care a văzut-o pe când ea trecea prin Buiești, spre moară, care era pe atunci în satul moșnenesc Poiana.

Ostașul care ne-a lăsat un jurnal-document interesant referitor la cel de-Al Doilea Război Mondial, s-a stins din viață bolnav de tuberculoză, boală pe care n-ar fi avut-o dacă nu ar fi fost pe front. Cununia religioasă i s-a săvârșit în ultimele momente ale vieții, stând pe scaun.

Gândurile țăranului-ostaș au văzut lumina tiparului într-o primă ediție: Soldat Constantin Petrescu, *Însemnările mele*, Editura Star Tipp, Slobozia, 1998, precum și într-o reeditare: Soldat Constantin Petrescu, *Însemnările mele. Jurnal de front*, Editura Anca, 2011.

Mulțumim soldatului Constantin Petrescu pentru ceea ce ne-a lăsat scris și ne rugăm ca Dumnezeu să-l ierte.

THE DIARY OF THE SOLDIER FROM BUIEȘTI – IALOMIȚA

The Parish of Buiesti – Ialomita, is in possession of a photocopy of the “The Diary of the Soldier from Buiești – Ialomita”, Constantin Petrescu (1916-1958), a participant in World War II. His wife has donated this document to the Military Museum in Bucharest. The soldier Constantin Petrescu had a diary with him all the time where he wrote certain thoughts in the war period. The soldier who left us an interesting diary-document about World War II, died suffering from tuberculosis, a disease that was caught on the front. The thoughts were published in 1998, at Slobozia, under the title “Soldier Constantin Petrescu, My Notes”.

Keywords: frontline diary, soldier, World War II, war, the Parish of Buiesti – Ialomita.

NOTE

1 Catedrala Urziceni – Ialomita.

2 Despre Parohia Buiești – Ialomita vezi Preot Adrian Lucian Scărlătescu, *Cartea de aur a Parohiei Buiești*, București, Ramida, 1998, reeditată în 2011, la Editura Anca; Preot Adrian Lucian Scărlătescu, *Biserica Sfântul Ierarh Nicolae de la Buiești – Ialomita, Ctitorie a Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica – 1843*, Editura Așa, București, 2012; Preot Adrian Lucian Scărlătescu, *Monografii ale Comunei Buești – Ialomita*, Editura Ama Aediting, București, 2013.

3 Muzeu parohial înființat de Părintele Adrian Lucian Scărlătescu, pe când era paroh la Buiești, împreună cu Directorul Școlii, Ion Moise. A fost inaugurat la 10 aprilie 1998, într-o clasă/sală din Grădiniță. Inventarul său cuprinde obiecte populare și religioase, fotografii, monede, cărți bisericești, planșe, copii xerox din articole de presă, etc. reprezentative pentru istoria satului Buiești – Ialomita. Mai multe

informații precum și fotografii din muzeu – la Preot Adrian Lucian Scărlătescu, *Biserica Sfântul Ierarh Nicolae de la Buiești – Ialomita, Ctitorie a Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica – 1843*, Editura Așa, București, 2012, pp. 82-83, 106-110 și Preot Adrian Lucian Scărlătescu, *Valori istorice și culturale buieștene*, Editura Star Tipp, Slobozia, 1999.

4 Din anul 1999, cu aprobarea Sfintei Episcopii a Sloboziei și Călărașilor, Parohia Buiești își sărbătorește hramul nu numai de Sfântul Ierarh Nicolae ci și de ziua ctitorului bisericii, Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, cu zi de prăznuire la 11 aprilie. Sfântul a ridicat biserica în anul 1843, din veniturile moșiei pe care Mănăstirea Cernica o deținea în zonă.

5 În perioada 26 septembrie-11 octombrie 1941 s-a desfășurat Bătălia de la **Marea de Azov**.